

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Klášterky a soudců JUDr. Michala Holuba a JUDr. Blanky Chlostové v právní věci

žalobkyně: **Weinhold Legal, v.o.s.**, IČO: 25628470,
sídlem Na Florenci 15, Praha 1
zastoupen advokátem JUDr. Zbyškem Kordačem, LL.M.
sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1

proti
žalované: **Česká republika- Ministerstvo vnitra**, IČO 00007064
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, Praha 2

o zaplacení 13.793.126 Kč s příslušenstvím,

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 5. března 2020, č.j. 10 C 295/2013-487,

takto:

Rozsudek soudu I. stupně **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění :

1. V záhlaví uvedeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu o zaplacení 13.793.126 Kč s příslušenstvím (výrok I.) a uložil žalobkyni povinnost zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení částku 6.300 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II.).
2. Žalobkyně se domáhala uložení platební povinnosti žalované s tvrzením, že dne 11.3.2009 uzavřela se žalovanou a dalšími dvěma advokátními kancelářemi rámcovou smlouvu na poskytování právních služeb při realizaci projektů informačních a komunikačních technologií (dále jen „projekty ICT“). Na základě této rámcové smlouvy byla dne 10.8.2009 mezi žalovanou a žalobkyní uzavřena prováděcí smlouva na poskytování právních služeb při realizaci projektů ICT – Informační systém registrů a základní registry v působnosti žalované, kterou se žalobkyně zavázala poskytovat žalované právní služby specifikované v Příloze 1 Prováděcí smlouvy s tím, že cena za služby neměla překročit částku 5.472.000 Kč plus DPH, nedejde-li k podstatné změně zadání Ministerstva. Žalovaná se žalobkyní uzavřela další prováděcí smlouvu na poskytování právních služeb při realizaci Projektů ICT – Informační systém registrů, přičemž cena za služby neměla překročit částku 1.094.400 Kč plus DPH. Právní služby žalobkyně poskytovala od roku 2009 až do srpna 2010. Žalovaná však zaplatila pouze za právní služby poskytnuté v roce 2009, a to částku 7.579.306,30 Kč plus DPH (tedy 9.019.374,42 Kč). Ze strany žalované zůstaly nezaplaceny právní služby poskytnuté v období od ledna 2010 do srpna 2010,

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

a to částka 11.349.700 Kč plus DPH. Žalovaná neuhradila žalobkyni rovněž náklady, které žalobkyně v souvislosti s uvedenými právními službami účelně vynaložila, tedy částku 144.571,68 Kč plus DPH. Žalovaná si předmětné činnosti právních služeb u žalobkyně vyžádala, žalobkyně žádosti o poskytnutí předmětných právních služeb akceptovala a předmětné právní služby žalovanému řádně poskytla, žalovaná předmětné právní služby bez výhrad převzala, poskytnuté právní služby využila, aniž by však žalobkyni za předmětné právní služby zaplatila. Podle žalobkyně zánik jedné smlouvy nevylučuje vznik nároku na základě jiného smluvního ujednání či z jiného právního důvodu.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že prováděcí smlouvy č. I. a č. II. byly uzavřeny na totéž plnění, z vůle smluvních stran lze dovodit, že prováděcí smlouva č. II. směřovala k uzavření dodatku k prováděcí smlouvě č. I, z důvodu překročení ceny poskytovaných služeb sjednané prováděcí smlouvou č. I. Prováděcí smlouva č. II již nezná možnost navýšení ceny, nová součtová cena předmětných služeb byla již cenou konečnou, neboť ani zákon č. 137/2006 Sb. o veřejných zakázkách, nabídkovou cenu neumožňuje navyšovat. Podle zákona č. 137/2006 Sb. podle rámcové smlouvy, obou prováděcích smluv lze smlouvu doplňovat či měnit pouze písemnou formou. Ústní dodatky ke smlouvám by byly neplatné. Prováděcí smlouva č. I a prováděcí smlouva č. II zanikly dosažením nabídkové povinnosti. Žalovaný dále vznesl námitku promlčení.
4. Soud I. stupně již žalobu zamítl rozsudkem ze dne 19.5.2016, č.j. 10 C 295/2013-334, který byl potvrzen rozsudkem městského soudu v Praze ze dne 25.4.2017, č.j. 12 Co 397/2016-373.
5. Odvolací soud vyšel z toho, že na základě zadávacího řízení pro veřejnou zakázku byla mezi účastnicemi uzavřena rámcová smlouva, podle níž byla uzavřena první prováděcí smlouva s maximální stanovenou odměnou pro žalobkyni ve výši 6 621 120 Kč včetně DPH. Z důvodu překročení tohoto limitu byla uzavřena druhá prováděcí smlouva, podle které měla žalobkyně obdržet maximálně dalších 1 324 224 Kč včetně DPH, celkově tedy maximálně částku 7 945 344 Kč včetně DPH. Přesto však žalobkyně v rámci plnění podle zadání veřejné zakázky obdržela částku 9 019 374,42 Kč, tedy o 1 074 030,42 Kč více, než vysoutěžila. V řízení se domáhá zaplacení dalších 13 793 126 Kč, celkově tak žalobkyně nárokuje částku ve výši téměř 23 000 000 Kč a to při tvrzení o poskytování právních služeb na základě zadání trestně stíhaných osob bez řádného výběrového řízení procesem zadání veřejné zakázky podle zákona o veřejných zakázkách. Podotkl, že významná jsou také všechna zjištění učiněná v trestním řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 40 T 7/2014.
6. Odvolací soud poté ve shodě se soudem prvního stupně uzavřel, že požadované plnění již nebylo kryto smluvně, žádným z následně učiněných kroků nebyl zhojen předchozí zánik prováděcích smluv uzavřených podle rámcové smlouvy a nelze uvažovat o uzavření jakékoliv další smlouvy mezi žalobkyní a žalovanou. Podle názoru odvolacího soudu nároku na zvýšenou cenu v případě rozšíření poskytovaných služeb musí předcházet dohoda se zadavatelem na změně smlouvy, a pokud k takové dohodě nedošlo, nelze po zadavateli požadovat cenu vícepráce, navíc v hodnotě plnění již zaniklé smlouvy.
7. Na základě shora uvedeného proto odvolací soud považoval žalobkyni poskytnuté plnění za plnění bez právního důvodu. Ztotožnil se se závěrem soudu prvního stupně, který při posouzení závazkového vztahu účastníků aplikoval ustanovení občanského zákoníku, jelikož stát v tomto vztahu nevystupoval v postavení podnikatele. Žalobkyni poukazovaná judikatura Nejvyššího soudu pak podle názoru odvolacího soudu na projednávanou věc nedopadá i proto, že nešlo o obchodně právní vztah. Námitku promlčení shodně se soudem prvního stupně posoudil

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

podle ustanovení § 107 obč. zák. a dospěl k závěru, že žaloba byla podána po uplynutí dvouleté subjektivní promlčecí doby.

8. Potvrzující rozsudek a rozsudek soudu I. stupně k dovolání žalobkyně Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 23.4.2019, č.j. 32 Cdo 20/2018-415, zrušil a vrátil věc soudu I. stupně k dalšímu řízení. Přisvědčil dovolací námitce žalobkyně založené na hodnocení závazkového vztahu mezi účastnicemi jako obchodního, ve kterém se podle § 397 obch. zák. jednotlivá práva promlčují ve lhůtě 4 let.
9. Soud I. stupně v dalším průběhu doplnil zjištění z první fáze řízení, zachycená v bodě 6 písemného odůvodnění rozsudku, o zjištění se vztahem ke komunikaci účastnic z roku 2009 a 2010, týkající se postoje obou stran k fakturaci prací žalobkyně, která prováděla v období od ledna 2010 do srpna 2010 práce v rámci úkolů podle zadání žalované. V bodech 7 a 8 odůvodnění rozsudku se soud I. stupně zabýval změnami v zadávací dokumentaci u zakázek VZ 60026134 a VZ 60026100 podle oznámení o změně zadávací dokumentace ze dne 30.9.2009. Rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 30.10.2017 sp.zn. 6 To 10/2017 byli za žalovanou se žalobkyní jednající Ing. J. Ch., MBA a Ing. J. K. zproštěni obžaloby, kterou jim bylo kladeno za vinu, že pro jejich jednání mimo rámce uzavřených smluv a režim zákona o veřejných zakázkách žalobkyně vyčíslila celkovou výši svých služeb za období jeden až srpen 2010 částkou 13.793.126,03 Kč.
10. Soud I. stupně po citaci zákonných ustanovení (§ 261, § 262, § 272, § 265, § 397 obch.zák., § 7 zák.č. 137/2006 Sb. ve vztahu k zák.č. 219/2000 Sb., § 1, § 4 vyhl.č. 177/1996 Sb., § 3030, § 5, 6, 8 o.z.) nejprve zhodnotil jako nedůvodně uplatněnou námitku promlčení pro podání žaloby ve čtyřleté promlčecí době.
11. Po právním hodnocení učiněných zjištění pak dospěl k závěru o skutkovém stavu, podle kterého účastnice uzavřely Rámcovou smlouvu podle § 11 ve spojení s § 89 zák. č. 137/2006 Sb., Prováděcí smlouvou ze dne 10.8.2009 bylo sjednáno, že cena za služby nepřekročí částku 5 472 000 Kč bez DPH s DPH částku 6 511 680 Kč, nedojde-li k podstatné změně zadání. Dále bylo sjednáno, že smlouva zaniká dosažením nabídkové povinnosti.
12. Změny zadávací dokumentace se týkaly prodloužení lhůty k podání nabídek, počtu zpracování nabídek, oprav bankovního spojení, byly shrnuty a zapracovány dotazy dodavatelů k zadávacím podmínkám, kdy se nejednalo o koncepční změny zadávací dokumentace, ale pouze o zpřesnění vybraných otázek. Nejednalo se tedy o podstatnou změnu zadání.
13. Vystavením v pořadí 5. faktury pod č. 2010010342 ze dne 14. prosince 2009 na částku 595.065,18 Kč došlo k překročení limitu o 537.898,68 Kč, když bylo ze strany žalobce fakturováno v celkové částce 7 049 578,68 Kč.
14. Účastníci uzavřeli další nedatovanou Prováděcí smlouvu, ve které bylo uvedeno, že cena za služby nepřekročí 1 094 400 Kč bez DPH (tedy 1 313 280 Kč včetně DPH). Žalobce se zavázal v průběhu plnění služeb podle této nedatované Prováděcí smlouvy nepřekročit tuto cenu. Smluvní strany se dohodly, že Prováděcí smlouva se uzavírá na dobu určitou a zaniká dosažením nabídkové ceny nejpozději dne 11. března 2011.

15. Vystavením v pořadí 6. faktury č. 2010010504 ze dne 14. ledna 2010 na částku 1 969 796,65 Kč došlo nejen k dosažení nabídkové ceny, ale i k překročení limitu.
16. Rámcová smlouva nezakládala žádný závazkový vztah a pohledávky a závazky smluvních stran z ní tudíž nevznikly. Obě Prováděcí smlouvy obsahovaly ujednání, že Prováděcí smlouva může být doplňována nebo měněna pouze ve formě písemných a postupně číslovaných dodatků podepsaných všemi Smluvními stranami. Účastníci řízení ani netvrdili, že byla uzavřena další prováděcí smlouva nebo dodatek k Prováděcí smlouvě. Ke změně smlouvy o rozšíření poskytovaných služeb nedošlo. Služby, které žalobkyně poskytovala žalované v období od ledna do srpna 2010, byly plněním nad rámec smluvního ujednání. Žalobkyně nemůže požadovat za toto plnění poskytnuté nad dohodnutý rámec odměnu, pokud žalovanou neupozornila, že došlo k překročení původně dohodnuté výše odměny.
17. Podací archy neprokazují, že zásilky zaslané žalované obsahovaly faktury a že byly žalované doručeny, navíc tyto faktury mají splatnost do 24.3.2010. Podle Prováděcí smlouvy cena za služby měla být hrazena zpětně za každý kalendářní měsíc, v němž byly služby poskytovány s tím, že cena za služby poskytnuté v příslušném kalendářním měsíci je splatná do jednadvaceti dnů poté, co poskytovatel doručí Ministerstvu daňový doklad na příslušnou částku. Žalovaná dopisem ze dne 19.3.2010 faktury, které obdržela dne 3.března 2010, vrátila. Mgr. Ing. M. L. e-mailem ze dne 10.března 2010 potvrdil, že souhrnná částka za všechny registry za rok 2009 nepřesahuje limit stanovený ve smlouvě. Žalobkyni proto nepřísluší výše odměny, která překračuje limit.
18. Podle soudu I. stupně by bylo i v rozporu se zásadami poctivého obchodního styku žalobkyni odměnu přiznat. Žalobkyně poskytovala právní služby pro žalovanou v oblasti zadávání veřejných zakázek. Smlouva mezi účastníky byla rovněž uzavírána v režimu zákona o veřejných zakázkách. Žalobkyně tak musela jako odborník vědět, že pokud v průběhu plnění veřejné zakázky vyvstane nutnost změnit, resp. rozšířit předmět plnění veřejné zakázky, je zadavatel povinen opět postupovat v souladu se zákonem, přičemž veřejná zakázka musí být realizována písemně a zadání veřejné zakázky musí být ovládáno zásadou hospodárnosti, transparentnosti a nediskriminace. Žalobkyně byla povinna jednat se znalostí a pečlivostí a musela si být vědoma, že žalovaná nemůže plnit bez řádně uzavřené písemné smlouvy. Pokud by žalovaná plnila za právní služby poskytnuté v roce 2010, žalobkyně by tak získala neoprávněnou výhodu materiální povahy.
19. S ohledem na uvedené závěry soud I. stupně již neprováděl další důkazy, protože pro posouzení sporu je měl za nadbytečné. Při zamítnutí bezdůvodné žaloby rozhodl o nákladech řízení ve prospěch v řízení úspěšně žalované podle ust. § 142 odst.1 o.s.ř. ve spojení s § 151 odst. 3 o.s.ř.
20. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně odvolání, ve kterém uplatnila odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. b), c), d), g), e) o.s.ř.
- Nesouhlasila se závěrem soudu I. stupně, že předmětné právní služby byly poskytnuty bez smluvního rámce. Ze strany žalované došlo k podstatné změně zadání, k čemuž navrhla důkazy týkající se změn zadávací dokumentace u všech tří zadávacích řízení, a to zejména podáním z 15.12.2019. Nejrozsáhlejší změny jsou zachyceny v nově připravených přílohách k Dodatku č. 4 z 30.11.2009, kterým se soud I. stupně nevěnoval. Podstatnou změnou zadávacích podmínek je rovněž změna hodnotících kritérií s vlivem na celé zadávací řízení, byť se může jevit jako drobná úprava textu. Jednalo se také o výsledek analýzy a diskuse na nejvyšších

úrovních zadavatele v rámci jednoho z nejdůležitějších IT projektů realizovaných státem. Tomu odpovídala i časová náročnost úkonu žalobkyně.

Nesprávným byl i závěr, podle kterého žalobkyně nemůže požadovat odměnu, pokud žalovanou neupozornila na překročení původně dohodnuté odměny. Žalované bylo dosažení sjednané částky známo, přestože k zániku Prováděcí smlouvy z důvodu podstatných změn zadání ze strany žalované nedošlo. Žalobkyně žalované pravidelně poskytovala přehled poskytnutých služeb, které byly po odsouhlasení propláceny. Žalobkyně tak byla v dobré víře, že smlouva trvá, pokud jí byly zadávány další úkoly, a to osobami, se kterými žalobkyně smluvní vztah uzavírala. K průběžnému proplácení faktur nebyly soudem I. stupně provedeny důkazy označené v podáních z 23.9.2015 a 15.12.2019. Soud I. stupně přes námitky žalobkyně postupoval při provádění důkazů pouze selektivně, aby pak dospěl k závěru, že podací archy neprokazují doručení faktur. U faktur označených v bodě 6 odůvodnění rozsudku došlo k jejich proplácení, musely tak být i doručeny. K detailnějšímu objasnění skutkového stavu nebyly rovněž provedeny žalobkyní navrhované výslechy svědků Mgr. J. T. a Mgr. Ing. M. L., zejména k otázce, kdy se žalovaná dozvěděla o překročení sjednané částky. V tomto směru pak soud I. stupně nepřihlédl k závěru v analýze o oprávněnosti pohledávky žalobkyně vypracované Doc. JUDr. T. G., Ph.D. Žalobkyně pak neměla povinnost žalovanou na překročení částky upozornit ani ze smlouvy ani ze zákona, jen pro nesplnění soudem I. stupně tvrzené povinnosti tak nemohl nárok žalobkyně na odměnu zaniknout. Žalované vybavené odborným aparátém přitom byla zřejmá jednotková cena práce žalobkyně, o dosažení sjednané částky žalovaná se žalobkyní jednala.

Podle žalobkyně pak mohlo ke změně Prováděcí smlouvy dojít i bez písemné formy, právo žalované dovolat se relativní neplatnosti žalovaná nevyužila a navíc se promlčelo. Tím se soud I. stupně rovněž nezabýval.

Přes výše uvedené bylo možné nárok žalobkyně posoudit také jako bezdůvodné obohacení žalované v případě zániku Prováděcí smlouvy č. 1, s čímž se však soud I. stupně opomněl vypořádat, resp. takový nárok odmítl s odkazem na rozpor se zásadami poctivého obchodního styku. Žalovaná by se však bezdůvodně obohatila přijetím právních služeb žalobkyně, za něž by neměla ničeho zaplatit. Nespravedlivé a amorální by naopak byl vznik bezdůvodného obohacení státu na úkor soukromého subjektu. Žalovaná si přitom byla vědoma své povinnosti za odebrané služby zaplatit, jak vyplývá ze zápisu 12/12 z porady ministra vnitra z 3.5.2012 i analýzy Doc. G.. Minimálně rozsah 2.000 hodin považovala žalovaná za nesporný, jen u 2.709 hodin nebyla žalovaná z důvodů na své straně schopna prověřit, zda byly v tomto rozsahu právní služby skutečně vyžádány. K této otázce provedené důkazy soud I. stupně náležitě nezohlednil. Žalobkyně nemůže přiznáním žalované částky získat na úkor žalované žádnou neoprávněnou majetkovou výhodu. Při vyslovení závěru o rozporu se zásadami poctivého obchodního styku soud I. stupně nezohlednil řadu právně významných okolností zdůrazněných žalobkyní v bodě 37, 38 odvolání, a to při odkazu na tam uvedené rozhodnutí Nejvyššího soudu.

Žalobkyně poskytovala své právní služby vždy na základě konkrétních objednávek žalované, která služby přijala, byly tak poskytnuty vždy na základě smluvního ujednání. Platnost takového ujednání nelze zpochybnit ani nedodržením postupu podle zák.č. 134/2006 Sb. či poukazem na nedodržení písemné formy. V tomto žalobkyně odkázala na rozhodnutí sp.zn. 33 Cdo 394/2012, podle kterého se smlouva na plnění veřejné zakázky stává neplatnou pouze v případech, kdy ÚOHS uloží zákaz jejího plnění. Žalovaná pak přijímala plnění za účinnosti Rámcové smlouvy, kterou se primárně měla řídit výše odměny, která byla cenově výhodnější než nabídky ostatních subjektů, s nimiž byla rámcová služba uzavřena.

Nakonec je možné o odměně žalobkyně rozhodnout i podle vyhl.č. 177/1996 Sb., touto argumentací se soud I. stupně rovněž vůbec nezabýval.

Soud I. stupně pak nepřipustně převzal skutková zjištění z trestního řízení bez účasti žalobkyně, která se tak nemohla k prováděným důkazům vyjadřovat, a tím porušil právo žalobkyně na spravedlivý proces.

Rozsudek soudu I. stupně je pak v důsledku nepřezkoumatelný, neboť soud I. stupně učinil skutková zjištění, aniž by vložil, na základě kterých konkrétních důkazů a jakým způsobem k nim dospěl. Soud I. stupně tak pochybil, pokud zcela opomenul důkazy, kterými žalobkyně prokazovala, že žalovaná věděla o dosažení sjednané částky, že došlo k podstatné změně zadání ze strany žalované, v důsledku čehož Prováděcí smlouva nezanikla, žalobkyně neměla povinnost informovat žalovanou o dosažení sjednané částky.

Z těchto důvodů proto žalobkyně navrhla, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně zrušil a vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení.

21. Žalovaná měla ve vyjádření k odvolání žalobkyně rozsudek soudu I. stupně za správný.

V řízení bylo prokázáno, že ke změnám zadání došlo pouze ve formě nepodstatných administrativních změn, které nemohly být důvodem pro pokračování Prováděcí smlouvy č. 1. V opačném případě by muselo dojít k uzavření písemného dodatku ve smyslu čl. 4.1 a bodu 7.2 Rámcové smlouvy. Sjednaná částka však již byla vyčerpána, proto Prováděcí smlouva č. 1 zanikla a k navýšení částky mohlo dojít leda novou smlouvou.

Ke změně Prováděcí smlouvy pak nemohlo dojít konkludentně, ale pouze písemným oběma stranami podepsaným dodatkem, pokud byl vztah založen podle zák.č. 137/2006 Sb., rovněž zák.č. 219/2000 Sb. stanoví písemnou formu. Pro uzavření smluvního vztahu konkludentně pak u žalované nebyly naplněny podmínky svobody a vážnosti vůle a určitosti předmětu smlouvy.

Bylo prokázáno, že sjednaná cena byla vyčerpána již v roce 2009. Žalobkyně proto měla v rámci svého závazku podle čl. 3.4 Rámcové smlouvy poskytování právních služeb pozastavit a na zkonsumování Prováděcí smlouvy č. 1 včas žalovanou upozornit. Žalovaná byla v pozici klienta.

Soudem I. stupně neprovedené důkazy, zejména výslechy zaměstnanců žalobkyně, nemohly na jejím postavení něco změnit. Žalovaná byla naopak Mgr. L. ujistěna, že sjednaná výše odměny nebyla překročena. Zadávání úkolů žalobkyni i po zkonsumování Prováděcí smlouvy č. 1 nelze přičítat k tíži žalované, která si počínala v dobré víře v seriózní a profesionální jednání žalobkyně.

Žalobkyně pouze tvrdí zaslání faktur za služby poskytované nad rámec sjednané odměny, podacími archy to však neprokazuje.

Účelovost a demagogičnost tvrzení žalobkyně žalovaná dovodila z jednání žalobkyně, která v rozporu se svým smluvním závazkem a právními předpisy nepřekročit sjednanou částku pokračovala stále v plnění a ponechala žalovanou v dobré víře v soulad plnění se smlouvou.

Plnění žalobkyně po zániku smlouvy nelze kvalifikovat jako bezdůvodné obohacení žalované. Plněním mimo meze státní zakázky se žalobkyně dostala do výhody oproti případným třetím osobám a porušila tak pravidla poctivého obchodního styku. Případně k obohacení žalované docházelo v dobré víře na základě porušení smluvního vztahu ze strany žalobkyně. Při analogii se stavebními pracemi zhotoviteli nepřísluší odměna za nesjednané vícepráce, vznikly-li na základě porušení smlouvy.

Důkaz provedený rozsudky v trestním řízení neměl dopad na rozhodnutí soudu I. stupně, neboť spočívá na důkazech provedených v tomto řízení. Rozsudek pak byl odůvodněn přezkoumatelně. Žalovaná proto navrhla potvrzení rozsudku soudu I. stupně.

22. Odvolací soud přezkoumal z podnětu a v mezích podaného odvolání napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (ust. § 212 a § 212a o. s. ř.), a dospěl k závěru o důvodnosti odvolání.
23. Z hlediska argumentace odvolacího soudu užití v předcházejícím potvrzujícím rozsudku ze dne 25.4.2017, č.j. 12 Co 397/2016-373, došlo ke dvěma podstatným a pro rozhodnutí významným událostem. Rozhodnutím Nejvyššího soudu č.j. 32 Cdo 20/201-415, kterým byly rozsudky soudů nižších stupňů zrušeny, byl odstraněn hlavní důvod vedoucí k zamítnutí žaloby, a to závěr o promlčení nároku žalobkyně. Druhou významnou skutečností je pravomocné zproštění obžaloby osob jednajících za žalovanou v této věci se žalobkyní, přičemž jednání Ing. J. Ch., MBA a Ing. J. K., ze kterého žalobkyně dovozuje základ pro uplatňování svého nároku, nebylo skutkově shledáno trestným činem (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30.10.2017, sp.zn. 6 To 10/2017).
24. Ze soudem I. stupně dokazováním opatřených podkladů bylo možné vyjít ze skutkového stavu, podle kterého byla na základě zadávacího řízení pro veřejnou zakázku uzavřena mezi žalovanou a žalobkyní rámcová smlouva, na základě které byla uzavřena první prováděcí smlouva, podle které měla žalobkyně za práci advokátní kanceláře obdržet odměnu v maximální výši 6.621.120 Kč včetně DPH. Pro překročení tohoto nepřekročitelného limitu byla uzavřena druhá prováděcí smlouva, podle které měla žalobkyně obdržet dalších maximálně 1.324.224 Kč, celkem tedy 7.945.344 Kč včetně DPH. Přesto žalobkyně v rámci plnění podle zadání veřejné zakázky dostala částku 9.019.374,42 Kč, tj. o 1.074.030,42 Kč více, než jakou vlastně vysoutěžila coby odměnu své práce. V tomto řízení se pak domáhá zaplacení další částky ve výši téměř 14.000.000 Kč, tedy více jak dvojnásobku původního limitu v první prováděcí smlouvě, celkem tak nárokuje za právní služby při realizaci projektu ICT za dobu 1 roku (srpen 2009 až srpen 2010) částku ve výši téměř 23.000.000 Kč ze státního rozpočtu, a to při tvrzení o poskytování právních služeb podle zadání za žalovanou jednajícími osobami bez řádného výběrového řízení procesem zadání veřejné zakázky podle zák.č. 137/2006 Sb.
25. Soud I. stupně dospěl k závěru, že v této věci nedošlo k podstatné změně zadání, ale pouze k zpřesnění vybraných otázek. Odvolací soud neměl ve shodě se soudem I. stupně důvod ke změně již vysloveného závěru, že za žalovanou jednajícími osobami požadované plnění od žalobce již nebylo po naplnění smluv v důsledku dosažení sjednané a vysoutěžené ceny kryto původními smlouvami, žádným z učiněných následných kroků nebyl zhojen předchozí zánik původní prováděcí smlouvy (i následně) k rámcové smlouvě. Závěr soudu I. stupně o tom, že žalobci nepřísluší odměna ve výši překračující smluvní limit podle stávajících smluv, je proto správný. Nároku na zvýšenou cenu v případě rozšíření poskytovaných služeb by musela předcházet dohoda se zadavatelem na změně smlouvy. Pokud ke změně smlouvy o rozšíření poskytovaných služeb nedošlo, nelze po zadavateli požadovat cenu za „vícepráce“ ve výši podle původní, již zaniklé smlouvy.
26. Na soudu I. stupně však za této situace bylo, aby s přihlédnutím k tvrzením žalobkyně uvážil a vyjádřil se k otázce, zda mezi ní a Českou republikou nemohlo dojít k uzavření jiné smlouvy (platnost není podmíněna souladem se zákonem o veřejných zakázkách – podle rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 33 Cdo 594/2012 se smlouva na plnění veřejné zakázky stává

neplatnou pouze v případě, kdy ÚOHS uloží zákaz jejího plnění), případně dohody o poskytování právních služeb mezi státem a advokátní kanceláří, neboť nebylo sporným, že žalobkyni byly udělovány pokyny mimo původní smluvní režim, který byl vysoutěžen ve veřejné zakázce, osobami, které za žalovanou jednaly v roce 2009 a byly oprávněny tak činit i v roce 2010. Soud I. stupně se pak důsledně nezabýval ani možným náhledem na plnění poskytovaná žalobkyní jako na bezdůvodné obohacení, kterého se žalované mohlo dostat z titulu plnění bez právního důvodu.

27.Z těchto důvodů nemohly obstát důvody pro nepřiznání jakéhokoliv nároku žalobci obsažené v odst. 23 písemného odůvodnění rozsudku soudu I. stupně. Pominutím řady tvrzení žalobce ohledně právního základu (byť různého) žalobního nároku, neprovedení řádného hodnocení důkazů podle § 132 o.s.ř. (zejména ohledně pokynů osob jednajících za žalovanou a vědomosti žalované o vyúčtování již za rok 2009) a nepřesvědčivým zdůvodněním rozporu se zásadami poctivého obchodního styku (bez užití např. judikatury dovolacího soudu) byla rovněž založena nepřezkoumatelnost rozsudku.

28.Odvolací soud proto rozsudek soudu I. stupně zrušil podle § 219a odst. 1 písm. b) o.s.ř. a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení podle § 221 odst. 1 písm. a) o.s.ř.

29.V dalším řízení na soudu I. stupně bude, aby při skutečnosti, že žalobkyně poskytovala žalované i v roce 2010 právní služby podle zadání osob oprávněných jednat za stát, a to přes zánik smluv v souvislosti s původní veřejnou zakázkou, vyslovil závěr, zda se jednalo nové smluvní plnění v rámci veřejné zakázky, dohodu o poskytování právních služeb advokátní kanceláře či bezesmluvní plnění.

30.Podle svého závěru zváží, zda a v jakém rozsahu má případně žalobkyně právo na plnění vůči žalované, tedy zda ve výši smluvně stanoveného rámce při pokračování ve veřejné zakázce nebo podle jednotlivých úkonů podle vyhl.č. 177/1996 Sb., či ve výši například podle znaleckého závěru o hodnotě žalobkyní poskytnutých služeb. Za tím účelem se jeví potřebným provést též dokazování ohledně pokynů osob jednajících za žalovanou a zhodnotit také tvrzený rozsah žalobcem poskytnutých služeb.

31.V novém rozhodnutí neopomene rozhodnout znovu i o všech nákladech řízení (224 odst. 3 o.s.ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není dovolání přípustné.

Praha 1. prosince 2020

JUDr. Jan Klášterka v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.